

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. K.**, narozený,
státní příslušnost Kazachstán,
zastoupený zmocněncem Mgr. et Mgr. Ing. P. K. C.,
nar.,
sídlem,

Proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č. j. CPR-40517-3/ČJ-2020-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-255284-18/ČJ-2020-000022-SV ze dne 20. 10. 2020, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí je dle něj založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu, dále namítá vady řízení. Žalobce má za to, že nebyla šetřena práva nabytá v dobré víře a nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Byl dle něj porušen § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Důvod zahájení správního řízení o správním vyhoštění byl podle žalobce zcela nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu. Rozhodnutí je podle žalobce v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu.
3. Dále žalobce uvádí, že negativní vymezení správního vyhoštění je spojeno s právem na rodinný a soukromý život. Zásah do osobní sféry je možné vyvažovat nebezpečím, které pro společnost ve státě pobytu jedinec znamená. Konkrétní záruku respektování tohoto práva v případě cizinců, kteří jsou ohroženi správním vyhoštěním z území ČR, představuje § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ten znemožňuje vyhostit cizince v situaci, kdy by tímto opatřením bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Odvolací orgán dospěl k závěru, že závažnost protiprávního jednání žalobce odůvodňuje uložení správního vyhoštění. Správní orgán se dle žalobce dále dopustil pochybení dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť dle tohoto ustanovení si správní orgán nesmí učinit úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek. Následně žalobce odkázal na závěry správního orgánu ohledně jeho zjištění, z jakého důvodu považuje správní orgán pobyt žalobce na území ČR za neoprávněný.
4. Dále žalobce namítá porušení práva dle čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, dle kterého nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Žalobce poukazuje na to, že mu náleží též právo na ochranu jeho soukromého a rodinného života dle čl. 10 odst. 2 Listiny, stejně jako právo odepřít výpověď dle čl. 37 odst. 1 Listiny. Žalobce tato svá práva využil, přičemž tato jsou bezpochyby nadřazena § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgán však dle žalobce zcela v rozporu s tímto konstatoval, že odmítavý přístup žalobce ke spolupráci se správním orgánem má, i s ohledem na to, ke kterým skutečnostem se žalobce odmítl vyjádřit, vypovídací hodnotu. Chování žalobce může být dle správního orgánu důležité, pokud jde o posouzení, zda je rizikem pro veřejný pořádek.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
7. Dne 30. 9. 2020 se žalobce dostavil na pracoviště OAMP MV ČR za účelem vyřízení svého pobytového režimu. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce má státní příslušnost Kazachstán a nemá žádné pobytové oprávnění. Žalobce předložil cestovní pas platný do 29. 3. 2028 s údaji totožnosti, kde však nebylo žádné platné vízum. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 7. 2. 2019. Tento den žalobce údajně přicestoval do ČR a od té doby zde pobývá. Pobýval zde konkrétně na základě povolení k dlouhodobému

pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 12. 2. 2019 do 30. 9. 2020. Platnost zaměstnanecké karty zanikla dne 2. 12. 2019, čímž byl žalobci ukončen pobyt. Jiné řízení ohledně pobytu v případě žalobce neprobíhá. Žalobce tedy neoprávněně na území ČR je od 3. 12. 2019.

8. Při výslechu žalobce sdělil, že je svobodný, bezdětný, jeho rodinní příslušníci žijí v Kazachstánu. Do schengenského prostoru vstoupil dne 7. 2. 2019. Měl zde povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Svého neoprávněného pobytu si není vědom, o zániku zaměstnanecké karty nevěděl. V Kazachstánu podepsal nějakou písemnost, s jejím obsahem se ale neseznámil. Po příjezdu do ČR nikam do práce nenastoupil, začal až asi měsíc po příjezdu, a to na dva dny. Bydlí na ubytovně, předtím bydlel ještě na jiné ubytovně, přičemž adresy pobytu nikomu nehlásil. V současné době nikde nepracuje. Nemá žádný příjem, financují jej rodiče z Kazachstánu. Posílal žádost o prodloužení pobytu, nemá k tomu ale žádný doklad. Do Kazachstánu se má kam vrátit. Bude se sice jednat o zásah do jeho soukromého a rodinného života, není to ale nepřekonatelná překážka, nic mu tam nehrozí, dříve ve vlasti pracoval jako skladník. V ČR neměl problémy se zákony. Finanční prostředky na vycestování nemá. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. V domovském státě mu nehrozí žádné nebezpečí, má i kde bydlet, a to u svých rodičů. Není mu známa žádná překážka vycestování, pouze na to nemá peníze.
9. Součástí spisu je závazné stanovisko ev. č. ZS51505 ze dne 1. 10. 2020 se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. K námitce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tvrzená porušení neshledal. Správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v souladu s právními předpisy, byly zohledněny všechny okolnosti případu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Taktéž nelze dát za pravdu žalobci, pokud jde o jeho námitku ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu. Skutkový stav byl zjištěn adekvátně. Žalobce konkrétní skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, naopak jej v žalobě nijak nezpochybňuje a pouze obecně uvádí, že byl nesprávně zjištěn, aniž by však zdůvodnil, z jakého důvodu se takto domnívá.
12. K námitce ohledně odmítnutí výpovědi soud uvádí, že žádné pochybení správního orgánu I. stupně ani žalovaného v tomto směru nenalezl. Žalobce při výslechu odpověděl na všechny otázky, které mu byly kladeny, což následně správní orgán I. stupně reflektoval ve svém rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný naopak neuváděli ve svých rozhodnutích nic o tom, že by žalobce měl v nějakém směru odmítnout výpověď. Oba správní orgány daly žalobci prostor se vyjádřit ohledně všech podstatných skutečností a všechny jím tvrzené skutečnosti byly řádně zohledněny.

13. Namítá-li žalobce, že využil práva odepřít výpověď a proto mu využití takového práva nemůže být kladeno k tíži, činí tak v rozporu s obsahem spisu i odůvodnění rozhodnutí. Žalobce vypovídal, a proto již z tohoto důvodu neměl správní orgán důvod v odůvodnění uvést, že *odmítavý postoj žalobce měl významnou vypovídací hodnotu*. Námitky žaloby o porušení LZPS a veřejného pořádku se míjí s důvody rozhodnutí, proto jsou nedůvodné.
14. Žalobce při výsledku sdělil, že jeho vycestování je možné, a že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žádná překážka jeho vycestování mu naopak nebyla známa, s výjimkou nedostatečných finančních prostředků. Uvedl pouze, že by samozřejmě vycestování znamenalo jistý zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z tvrzení žalobce tedy nevyplývalo, že by se jakkoli obával návratu do Kazachstánu, naopak sdělil, že žádné problémy tam nikdy neměl a mohl by se bez problémů vrátit ke své rodině. Správní orgán I. stupně se uvedenými tvrzeními zabýval a s ohledem na domovský stát žalobce si opatřil závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru, přičemž soud konstatuje, že pokud jde o zjištění týkající se možného vycestování žalobce, též žádná pochybení správních orgánů nenalezl.
15. Ve věci je nesporné, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu v období od 3. 12. 2019 do 30. 9. 2020, kdy žalobce konkrétně původně měl povolení k pobytu z titulu zaměstnanecké karty, její platnost však skončila dne 2. 12. 2019, a žádný další pobytový titul neměl, a tedy od 3. 12. 2019 žalobce na území ČR pobýval neoprávněně. Není tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že by důvod zahájení řízení byl ze strany správního orgánu nekonkrétní. Jeho důvodem byl zjištěný neoprávněný pobyt žalobce.
16. Žalobce při výsledku uvedl, že si nebyl vědom svého neoprávněného pobyt z důvodu neplatné zaměstnanecké karty, neboť o zániku její platnosti nevěděl. Připustil však, že v Kazachstánu podepsal nějaký dokument, aniž by se seznámil s jeho obsahem. K tomu soud uvádí, že pokud se žalobce rozhodl cestovat za prací na území ČR, bylo jeho povinností se řádně seznámit s možnostmi zdejšího pobytu a výkonu práce. Pokud žalobce neměl ohledně možností svého pobytu správné informace, je to k jeho tíži. Pokud si nebyl jist, mohl závčas kontaktovat správní orgán nebo se obrátit např. na právního zástupce. Přestože uvádí, že žádal o prodloužení pobytu, nemůže ani tato skutečnost nic změnit na jeho povinnosti si zjistit podmínky pobytu v ČR a následně tyto dodržovat.
17. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*

18. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 3. 12. 2019 do 30. 9. 2020, tedy necelý jeden rok. Uvedl, že neznalost právních předpisů neomlouvá, žalobce si měl být vědom, za jakých podmínek může pobývat v daném státě. Skutečností svědčící ve prospěch žalobce je, že se jednalo o první porušení právního řádu z jeho strany, a dále, že se správním orgánem spolupracoval, dostavil se na pracoviště OAMP a dobrovolně se doznal. Na druhou stranu správní orgán I. stupně shledal, že se žalobce do dané situace dostal vlastním přičiněním. Správnímu orgán na základě těchto zjištěných okolností uložil žalobci správní vyhoštění v délce dva roky, přičemž žalovaný vymezenou dobu rovněž potvrdil. Soud k tomuto uvádí, že uložené správní vyhoštění bylo správními orgány řádně odůvodněno a lze jej považovat za zcela adekvátní s přihlédnutím k okolnostem případu.
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce uváděl, že v Kazachstánu má rodinné zázemí a hodlá se dobrovolně vrátit. Žádné vazby k ČR naopak nemá a překážky vycestování mu nejsou známy. Nepřiměřený zásah neshledal ani žalovaný. Soud ohledně toho konstatuje, že žalobce při výslechu výslovně sdělil, že jeho rodinní příslušníci žijí nadále v Kazachstánu, naopak v ČR žalobce žádné rodinné vazby nemá. Vzhledem k tomu je vyloučeno, že by vycestováním z ČR bylo jakkoli žalobci zasaženo do jeho rodinných vazeb. Může tedy dojít toliko k jistému zásahu do soukromého života žalobce, který však v daném případě není v žádném případě nepřiměřený. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil uvedenou skutkovou podstatu.
20. Lze dodat, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Odkaz žalobce na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu je taktéž zcela nedůvodný, neboť toto ustanovení upravuje předběžnou otázku.
21. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 12. dubna 2021

Mgr. Kamil Tojner v.r.
Soudce